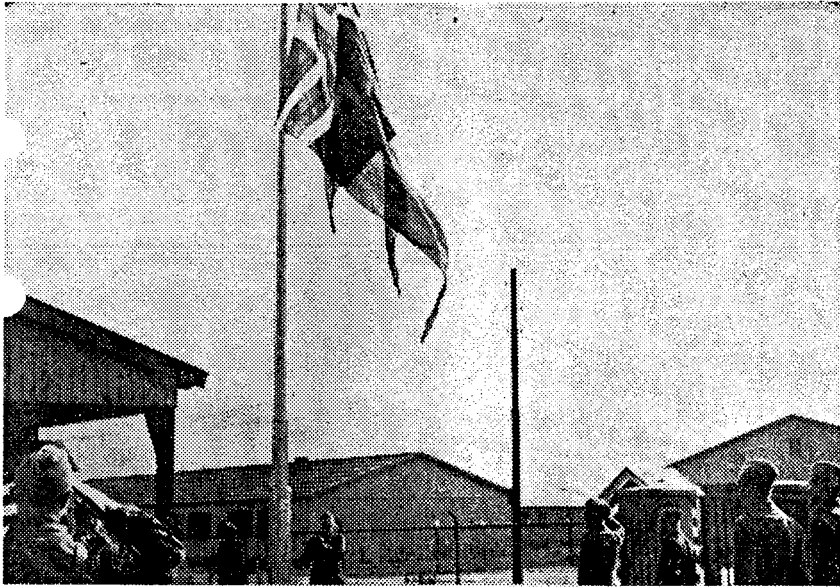

En dag i treningsleiren hos Viken bataljon.

„Budstikken gikk fra mann til mann:
Kjemp for ditt kjære fedreland“

Ute er det halvmørkt ennu. Rundt om i brakkene soves det, tungt og iherdig. Så lyder hornsignalet utenfra, den kjente reveljen. Det fløytes i korridorene og ropes gjennom etasjene: «Alle mann op og ut!»

Snart etter er troppene i springmarsj rundt barakkene, en rask morgengymnastikk i det duggfriske gresset får selv den søvnigste til å føle sig lysvåken igjen. Så er det inn igjen, en hurtig avrivning i vaskerummet, av med skjegget i en fart, på med klærne. Og da smaker maten! Men også rummene må være iorden før inspeksjonen kommer, sengen glatt og uklanderlig, skapet ryddig.

Lang tone for oppstilling lyder, stålhelmenes kommer fort på, og kompaniene stiller op. Lagene og troppene melder av, og avdelingen overleveres. Kompanisjefen går hurtig foran fronten og inspirerer utstyret, at støvlene er blanke og uniformene velbørstet. Så marsjerer avdelingene ut på øvelsesfeltet mens sangene klinger utover.

«Budstikken gikk fra mann til mann:
Kjemp for ditt kjære fedreland,
stans ikke før du bolsjevismen har slått,
kampens banner er rødt, hvitt og blått —»

Markene ligger ennu duggvåte med lett morgentåke bortover. Hist og her spredte treklynger eller en allé som skjærer åkrene. Det er et uvant terreng for oss nordmenn. Her gjelder det å kunne utnytte hver millimeter for å komme usett frem. Det vi hjemme kaller flatt, må vi nok her vende oss til å kalle i høi grad bakket. Hjemmefra er vi næsten forvent med dekning og skjul, — her

(Forts. side 8.)

me usett, men også hurtig frem. Hvor det overhodet er mulig må lagene løpe fremover eller nytte høi krypning, senere lav krypning og tils'utt åler de sig fremover, — presset ned til bakken. Vi skifter mellom troppekseris og lageksersis, så overtar kompanisjefen, — hårdt blir det drevet. Og så kommer det velsignede: 10 minutter, røkning tillatt! Vi strekker oss i gresset, litt lemstre er vi, øvelsene tar på, men da er det dobbelt herlig med en hvil, tende en sigarett og sette bena i været.

Det blåses igjen til oppstilling. Vi går igang med foteksersisen. Slik går formiddagen. Solen kommer høit, det blir varmere, men vi kan være klad den verste sommerheten er forbi, ser det ut til.

Vi rykker inn til middag. Øvelsene har været drevet iherdig, så karene kommer skrubsultne inn. Da er det ingen tvil om at maten smaker.

Det blir rolig rundt om på rummene, det er middagshvil i brakkene. En soldat tar den hvile han kan få.

De par timers middagshvil er forbi. Oppstilling påny. Og så settes øvelsene igang igjen. Vi driver på utover eftermiddagen med våbengøvelser og instruksjon. Meget skal læres.

Ved 18-tiden er mannskapene ferdig for dagen. Men efter aftens igjen følger instruksjonskurser for befalet. De nye våben må kunnes perfekt.

Rundt om på rummene blir uniformene børstet, støvlene pusset skinnende blanke. Orden må det være, orden skal

prege den nye hær fra øverst til nederst. Her må det ikke tåles nogen undaluring fra nogen del av tjenesten. Den «la-det-skure»-ånden som ødela vår gamle hær, skal ikke få innpass her.

Det blir gitt permisjon, og endel drar nedover til nærmeste landsby. André går bort på leirens kino. Marketenteriet fylles hurtig, — et glass øl er godt for tørste struper.

Så lyder rosignalet. En ny dag er gått. Nytt er lært. Vi er rykket en dag nærmeré avreisen østover.

*Flagghviser „Jernhenrikk“ Bræn.
Han som russet fjellene rundt
Narvik for tyskere og min-
liggjorde erobring av byen.
Flaggvalet Claus Bischof
fra 1. kps. 1. tropp. Han fikk
lønjestudd og døde i
mine armer. B.Ø.*